

ÇOCUK EBEVEYN İLİŞKİ ÖLÇEĞİ'NİN 48-72 AYLIK ÇOCUĞU OLAN BABALAR İÇİN GEÇERLİK VE GÜVENİRLİK ÇALIŞMASI

Cansu TUTKU*
Fatma Şahin TEZEL**

ÖZ

Araştırmanın amacı, okul öncesi dönemde çocuğu olan babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmek üzere Pianta (1992) tarafından geliştirilen (Child Parent Relationship Scale) ve Özkan (2014) tarafından anne babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışması yapılan Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin (ÇEİÖ) 48-72 aylık çocuğu olan babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışmasının yapılmasıdır. Araştırmanın örneklemini, Ankara il merkezinde farklı sosyo ekonomik düzeylerde bulunan ve okul öncesi eğitim kurumlarına devam eden 48-72 aylık çocuğu olan 300 baba oluşturmaktadır. Verilerin analizinde kapsam geçerliği, doğrulayıcı faktör analizi, test tekrar test güvenirligi ve iç tutarlılık katsayısı (Cronbach alfa) hesaplanmıştır. Kapsam geçerliğinin belirlenmesinde 9 uzmandan görüş alınmış ve ölçekte yer alan 30 maddenin de uzmanlar tarafından gerekli öneri ve düzenlemelerle ölçekte kalması yönünde karar verilmiştir. Kapsam geçerliği sağlanan ölçekle yapılan uygulamalar sonucunda elde edilen verilerle, doğrulayıcı faktör analizi gerçekleştirilmiştir. Yapılan analizler sonucunda ölçeğin 30 madde ve 3 faktörlü yapısının toplanan verilerle genel olarak uyum sağladığı belirlenmiştir. Ölçeğin iç tutarlılık katsayılarının olumlu ilişki alt boyutunda .90, çatışma alt boyutunda .87 ve bağlanma alt boyutunda .84 olduğu görülmüştür. Ayrıca ölçeğin test-tekrar test güvenirligi analizi sonucunda olumlu ilişki alt boyutu korelasyon katsayısı .87, çatışma alt boyutu .93 ve bağlanma alt boyutu korelasyon katsayısı .80 olarak bulunmuştur. Bu sonuçlar Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin (ÇEİÖ) Türkiye'deki babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmede geçerli ve güvenilir bir araç olduğunu göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Okul öncesi dönem, baba çocuk ilişkisi, geçerlik, güvenilirlik

---

* Araş.Gör. Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Okul Öncesi Öğretmenliği, cansu-tutkun06@hotmail.com

** Doç. Dr. Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Okul Öncesi Öğretmenliği, ftezel168@gmail.com

THE VALIDITY AND RELIABILITY STUDY OF THE CHILD PARENT RELATIONSHIP SCALE FOR THE FATHERS WITH A 48-72 MONTH OLD CHILD

ABSTRACT

The purpose of the study was to carry out a validity and reliability study of Child Parent Relationship Scale (CPRS) that was developed by Pianta (1992) to evaluate the relations of fathers with their children in preschool period, and of which the validity and reliability study for parents was conducted by Özkan (2014) for fathers having a child at the age of 48-72 months old. The sampling of the research was made from 300 fathers at different socio economic levels and having a child at the age of 48-72 months old attending a preschool education institution in the city centre of Ankara. In the analyses of the data, content validity, confirmatory factor analysis, test-retest reliability and internal consistency coefficient (Cronbach Alpha) were calculated. Nine experts were asked for their opinion to determine the content validity and it was decided to 30 items in the scale to stay in the scale with necessary recommendations and arrangements. As a result of the applications carried out with the scale having a content validity, it was found out that the scale structure with a 30 items and 3 factors was generally consistent with the data collected. Additionally, it was found out that internal consistency coefficient positive relation sub-dimension was .90, conflict sub-dimension was .87 and attachment sub-dimension was .84. At the end of the test-retest reliability analysis of the scale, positive relation sub-scale correlation coefficient was found as .87, conflict sub-dimension was found .93 and attachment sub-dimension was found .80. These results showed that CPRS was valid and reliable in evaluating the relations of fathers with their children in Turkey.

Keywords: Preschool period, father child relationship, validity, reliability

GİRİŞ

Toplumun en küçük yapı taşı olan ailenin temelini, anne baba ve çocuk arasındaki ilişki oluşturmaktadır. Bu ilişki içerisinde özellikle 1970'lerden önce, babanın çocuğun hayatındaki yeri ve önemine yeterince odaklanılmadığı, çocukların anneleriyle kurduğu iletişimin ön planda tutulduğu, babaların çocuğun gelişimine katkısının annelerin katkısı kadar önemli olmadığı varsayılmakta ve bu dönemlerde baba çocuk ilişkisinin çocuk gelişimi üzerinde çok az bir etkisinin olduğu belirtilmektedir (Biller, 1993; Cabrera, Tamis LeMonda, Bradley, Hofferth ve Lamb, 2000; McBride, Schoppe Sullivan ve Ho, 2005). Ancak kadınların daha fazla iş yaşamına girmesi, cinsiyet rollerinin ve tutumlarının değişmesi, babanın çocuğun yaşamındaki önemi üzerine daha çok odaklanılmasına neden olmuştur (Amato, 1994; Palkovitz, 2002). Bu süreçte babaların da baskın olduğu yönler ahlak rehberliğinden eve eklemek getiren kişiye, cinsiyet rol modelliğinden, eşini desteklemeye ve sonunda da fiziksel ve duygusal açıdan bakım ve destek veren kişiye doğru bir

değişim göstermiştir (Lamb, 2000). Bu açıdan son yıllarda babaların aile yaşamı içerisindeki rollerinin önemli ölçüde değiştiği, birçok babanın çocuğun sorumluluğunu almaya başladığı ve çocuklarının hayatlarında daha fazla katılım gösterdikleri görülmektedir (Carlson, Van Orman ve Turner, 2016; Lamb, 2000).

Babaların çocuklarının yaşamına aktif katılımı, çocuklarının yaşamının neredeyse her yönüne dahil olmaları anlamına gelmektedir (Marsiglio, Day ve Lamb, 2000). Çocuklarıyla oyun oynamaları, çocuklarının öğrenmelerine ve eğlencelerine zaman ayırmaları, çocuklarının bakımlarında sorumluluk almaları ayrıca çocuklarının ihtiyacı olduğu durumlarda ulaşılabilir olmaları baba katılımının en önemli unsurlarındandır (Palkovitz, 2002). Bu sayede babalar, çocuklarının dünyaya açılmalarında önemli bir rol oynamaktadır. Babaların çocuklarıyla ilişki biçimlerinin anneden farklı olması sebebiyle de, babanın çocuğu üzerinde anneden farklı bir etkisi bulunmakta ve genel olarak babalar çocuklarının bağımsızlıklarını, risk almalarını ve rekabetçi davranışlarını teşvik etmektedir (Paquette, 2004; Ünüvar, 2008). Babalar, çocukların karşılaştıkları problemleri çözmelerine yardımcı olmada, çocuklarına değer temelli davranışları kazandırmada önemli bir faktördür. Çocuklarını yetiştirirken onlara sevgi ve destek vermelerinin, onların rahatlıklarını sağlamalarının çocuk üzerinde açık bir şekilde faydası olduğu bilinmekte ayrıca çocuklarına rol model olarak, çocuklarının ev dışı ortamlarda yetişkinlere ve akranlara karşı davranışlarını da etkilemektedirler (Fogarty ve Evans, 2009).

Baba çocuk ilişkisi, çocukların gelişimini çocukluk çağından yetişkinliğe kadar etkilemektedir (Flouri ve Buchanan, 2004; Harper ve Fine, 2006; Özyürek ve Tezel Şahin, 2015). Bu bağlamda çocuğun gelişiminde babanın etkisini anlamak için, baba katılımının hangi boyutlarda olması gerektiğinin, bunun çocuk üzerindeki etkilerinin ve babaların çocukları hangi yollarla etkilediğinin belirlenmesi önem kazanmaktadır (Cabrera vd., 2000). İdeal koşullar altında, çocukların babalarıyla ilişkilerinin onların büyüme, gelişme ve öğrenmelerine yararlı etkileri bulunmaktadır (Antonucci, Akiyama ve Takahashi, 2004). Baba çocuk ilişkisinin niteliğinin çocukların gelişimleriyle, iyi olma durumlarıyla ve yaşam memnuniyetleriyle doğrudan ilişkili olduğu, özellikle kız çocuklarının erkek çocuklara göre babalarıyla ilişkilerinden daha fazla etkilendikleri (Amato, 1994; Antonucci vd., 2004; Biller, 1993; Harper ve Fine, 2006; Mallers, Charles, Neupert ve Almeida, 2010), çocuklarının yaşamlarında aktif rol oynayan babaların çocuklarının, diğer çocuklara göre daha az problem davranışlar gösterdiği (Aldous ve Mulligan, 2002; Chang, Halpern ve Kaufman, 2007), baba çocuk ilişkisinin problem davranışları ve hiperaktiviteyi azalttığı, çocukların sosyal becerilerini ve okul başarısını (Flouri, 2008; Flouri ve Buchanan, 2004; McBride vd., 2005) ayrıca bilişsel ve duygusal gelişimlerini, sosyal yeterliklerini, ahlaki gelişimlerini, öz güven duygusunu olumlu yönde etkilediği belirtilmektedir (Biller, 1993). Yapılan boylamsal araştırmalar da, baba çocuk ilişkisinin çocukların

sosyal, davranışsal ve psikolojik açıdan olumlu sonuçlarının olduğunu ortaya koymaktadır (Aldous ve Mulligan, 2002; Sarkadi, Kristiansson, Oberklaid ve Bremberg, 2008).

Baba çocuk ilişkisi hem baba hem de çocuktan kaynaklanan etmenlerden etkilenmektedir. Babadan kaynaklanan unsurlar, çocuklarıyla kurdukları ilişkideki babalık rolü algısı, eğitim seviyesi, iş durumu, gelir düzeyi, kendi babasıyla ilişkisi, katılıma yönelik çevresinden edindiği destek ya da engellemeler, kişilik özellikleri, sağlık durumu, çocuğuna karşı baskın tutumları, babalık rolüne ilişkin inançları, evlilik durumları, kültürel çevre, bireysel becerileri ve motivasyon olarak sıralanabilmektedir. Çocuktan kaynaklı etmenler ise, çocuğun yaşı, cinsiyeti, kişilik özellikleri, sağlığı ve gelişimsel durumu olarak belirtilmektedir (Cummings, Merrilees ve George, 2010; Palkovitz, 2002). Bu konuda yapılan araştırmalar da babaların öğrenim durumları ve sosyo- ekonomik durumları yükseldikçe, ilk baba olma yaşları arttıkça, okul öncesi dönemdeki çocuklarına karşı daha ilgili oldukları (Ahmeduzzaman ve Roopnarine, 1992; Flouri ve Buchanan, 2003) ve babalık rolü algısının da olumlu yönde arttığı (Poyraz, 2007; Şahin ve Demiriz, 2014), aile hayatlarından daha memnun oldukları saptanmıştır (Ball ve Robbins, 1986). Ayrıca, babaların kısa çalışma zamanları ve iyi iş koşullarının, onların sağlıklarını olumlu yönde etkilediği, çocuklarının bakımlarına katılımı artırdığı ve stresi azalttığını (Barnett, Marshall ve Pleck, 1992; Ishii Kuntz, Makino, Kato ve Tsuchiya, 2004), iş sahibi babaların işsiz, engelli veya emekli babalardan daha fazla çocuklarıyla ilgili olduklarını ortaya koymuştur (Flouri ve Buchanan, 2003). Buna karşın babaların sahip olduğu çocuk sayısı arttıkça babalık algısının ve çocuklarının bakımlarına katılımın olumsuz yönde değişmekte olduğunu (Ishii Kuntz vd., 2004; Poyraz, 2007), babaların yaşı arttıkça çocukları ile geçirdikleri zamanın niteliğinin de azalmakta olduğunu (Ünüvar, 2008), iki ve daha fazla çocuklu babaların, ilk çocuğu olan babalardan, babalık rolü algısının, düşük olduğunu ortaya koyan araştırmalarda bulunmaktadır (Şahin ve Demiriz, 2014). Baba çocuk ilişkisinin diğer bir yönü de, annelerin çocuklarıyla ilişkisine bağlı olarak değişiklik göstermesidir (Amato, 1994). Çocuktan ve anneden kaynaklı etmenlere ilişkin ise; annelerin katılımlarının çok büyük bir oranda baba katılımını etkilediği, çocuklar akademik olarak başarılılarsa babaların çocuk eğitimine daha yüksek bir oranda katıldıkları, çocukların zor bir mizacı yoksa babaların çocuklarıyla ilgilenme olasılıklarının daha yüksek olduğu (Flouri ve Buchanan, 2003), çocukların yaşlarının küçüklüğünün, babaların yüksek oranda katılımlarıyla ilişkili olduğu (Ishii Kuntz vd., 2004), babaların erkek çocuklarıyla daha fazla ilgilendikleri (Amato, 1989; Barnett ve Baruch, 1987; Harris ve Morgan, 1991; Flouri ve Buchanan, 2003), erkek çocuğa sahip babaların babalık rolü algısının yüksek olduğunun (Poyraz, 2007) belirtilmesinin yanında cinsiyetlerine göre babaların çocuklarına farklı tutumlar sergilemedikleri (Öner ve Yılmaz, 2001) ve çocuğun cinsiyetinin, babalık rolünü etkilemediği (Şahin ve Demiriz, 2014) sonucuna ulaşan araştırmalar da bulunmaktadır.

Her ne kadar son yıllarda babaların çocuklarıyla ilişkilerine daha fazla odaklanılsa da (Draper, 2003), annelere kıyasla babalarla yapılan araştırmaların daha sınırlı ve az sayıda olduğu görülmektedir (Barber, Stolz ve Olsen, 2005; Christiansen ve Palkovitz, 2001). Ayrıca ülkemizde babalara yönelik araştırmalarda kullanılan ölçme araçları incelendiğinde ise; Baba Katılım Ölçme Aracı'nın (Evans, 1997), Babalık Rolü Algısı Ölçeği'nin (Kuzucu, 1999), Babaların Bebek Bakımına Katılım Soru Formu'nun (Kuruçırak, 2010), Babalık Ölçeği ve Baba Katılım Ölçeği'nin (Ünlü, 2010) ayrıca Baba Katılım Ölçeği'nin (Sımsıkı ve Şendil, 2014) kullanıldığı görülmektedir. Bu bağlamda, babaların çocuklarıyla ilişkilerinin değerlendirilebileceği bir ölçme aracının ülkemizde erken çocukluk eğitimi alanına kazandırılmasının, bu ölçme aracıyla babaların çocuklarıyla ilişkilerinin değerlendirilmesinin, bu değerlendirmelere yönelik olarak hem babalara hem de çocuklara gerekli desteğin sağlanmasının, onların ilişkilerinin geliştirilmesi açısından önem taşıdığı düşünülmektedir. Bu noktalardan hareketle de araştırmada, okul öncesi dönemde çocuğu olan babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmek üzere Pianta (1992) tarafından geliştirilen (Child Parent Relationship Scale) ve Özkan (2014) tarafından anne babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışması yapılan Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin (ÇEİÖ) 48-72 aylık çocuğu olan babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışmasının yapılması amaçlanmıştır.

YÖNTEM

Bu araştırmada, okul öncesi dönemde çocuğu olan babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmek üzere Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin (ÇEİÖ) (Child Parent Relationship Scale) geçerlik ve güvenilirlik çalışmasının yapılması amaçlanmıştır. Bu amaç doğrultusunda kapsam geçerliği, doğrulayıcı faktör analizi, test tekrar test güvenirliliği ve iç tutarlılık katsayısı hesaplanmıştır. Verilerin analizinde doğrulayıcı faktör analizi için LISREL programı ve diğer analizlerde ise SPSS programı kullanılmıştır.

Örneklem

Araştırmanın örneklemini, Ankara il merkezinde farklı sosyo ekonomik düzeylerde bulunan ve seçkisiz atama yoluyla atanan 16 ilkokul bünyesindeki anasınıfı ve 8 bağımsız anaokulu olmak üzere toplam 24 okul öncesi eğitim kurumuna devam eden 48-72 aylık çocuğu olan 300 baba oluşturmaktadır. Örneklemde yer alan çocuklar ve babalarına ilişkin genel bilgiler Tablo 1'de yer almaktadır.

Tablo 1. Çocuklar ve babalarına ilişkin genel bilgilerin dağılımı

		f	%
Çocuğun Cinsiyeti	Erkek	145	48,3
	Kız	155	51,7
Çocuğun Yaşı	48-60 ay	113	37,3
	61-72 ay	187	62,3
Kardeş Sayısı	Tek çocuk	78	26
	Bir kardeş	178	59,3
Doğum Sırası	İki ve daha fazla kardeş	44	14,7
	İlk	165	55
	Ortanca	20	6,7
Babanın Öğrenim Durumu	Son	115	38,3
	İlkokul	8	2,7
	Ortaokul	18	6
Babanın Öğrenim Durumu	Lise	70	23,3
	Üniversite	147	49
	Lisansüstü	57	19

Örneklem grubundaki çocukların 145'i (%48,3) erkek, 155'i (%51,7) kızdır. Çocukların 113'ü (%37,3) 48-60 aylık, 187'si (%62,3) 61-72 aylık, 78'i (%26) tek çocuk, 178'i (%59,3) bir kardeş, 44'ü (%14,7) iki ve daha fazla kardeşe sahiptir. Doğum sırası incelendiğinde, 165'inin (%55) ilk, 20'si (%6,7) ortanca ve 115'i (%38,3) son çocuktur. Babaların 8'i (%2,7) ilkokul, 18'i (%6) ortaokul, 70'i (%23,3) lise, 147'si (%49) üniversite, 57'si (%19) lisansüstü (yüksek lisans ya da doktora) mezunudur.

Veri Toplama Araçları

Çalışmada veri toplama aracı olarak Genel Bilgi Formu ve Pianta (1992) tarafından geliştirilen ve Özkan (2014) tarafından anne babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışması yapılan Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği (ÇEİÖ) (Child Parent Relationship Scale) kullanılmıştır.

Genel bilgi formu

Araştırmacılar tarafından oluşturulan "Genel Bilgi Formunda" çocukların cinsiyeti, yaşı, kardeş sayısı, doğum sırası ayrıca babalarının öğrenim durumlarına ilişkin sorular yer almaktadır. Kişisel bilgi formu çocukların babaları tarafından doldurulmuştur.

Çocuk ebeveyn ilişki ölçeği-ÇEIÖ

Ölçek Pianta (1992) tarafından, anne-baba çocuk ilişkisini ölçmek amacı ile geliştirilmiştir. Ölçeğin maddeleri hazırlanırken anne çocuk etkileşimi literatüründen, bağlanma teorisinden ve Bağlanma Q-Set (Waters ve Dean, 1985'den aktaran Pianta, 1992) ölçeğinden yararlanılmıştır.

Ölçek üç alt boyuttan oluşmaktadır. Çatışma alt boyutu 14 madde, bağlanma alt boyutu 6 madde ve olumlu ilişki alt boyutu 10 madde olmak üzere toplam 30 maddeden oluşmuştur. Ölçek 5'li Likert tipi bir ölçek olup (1) "kesinlikle uygun değil", (2) "uygun değil", (3) "kararsızım", (4) "uygun olabilir", (5) "kesinlikle çok uygun" olarak yanıtlanmaktadır. Ölçekte olumlu ve olumsuz ifadeler vardır ve olumsuz ifadeler tersine çevrilerak puanlanmaktadır.

Ölçeğin normları 4,5-5,5 yaşlarında çocukları olan 714 anne babadan elde edilmiştir. Sonuçlara göre her bir alt boyut için Cronbach katsayıları sırasıyla olumlu ilişki boyutu .72, çatışma .83 ve bağlanma .50 dir. National Institute of Child Health and Human Development (Ulusal Çocuk Sağlığı ve İnsan Gelişimi Enstitüsü) kapsamında yapılan çalışmada CPRS ölçeği kullanılmıştır ve 10 farklı eyaletten veriler elde edilmiş, okul öncesi eğitim kurumlarına devam eden 1364 çocuğun anne babasına ölçek uygulanmış, 1 yıl sonra ölçeğin tekrar uygulaması yapılmıştır. Ölçeğin geçerlik ve güvenilirlik açısından yeterli olduğuna karar verilmiştir (Pianta, 1992).

Ölçeğin Özkan (2014) tarafından yapılan geçerlik ve güvenilirlik çalışmasında ise, açımlayıcı faktör analizi, ölçeğin genel olarak güvenilirliğini belirleyebilmek için, madde toplam puan güvenirligi, Cronbach Alpha güvenirligi analizleri yapılmıştır. Araştırmanın verileri, 214 çocuğun anne ve babasından toplanmıştır. Gerçekleştirilen analizler sonucunda, 30 maddelik ölçeğin faktör yüklerinin 0.677 ile 0.319 arasında değiştiği görülmüş ve faktör yük değerleri bakımından herhangi bir madde çıkarılmamıştır. 30 madde ve 3 alt boyuttan oluşan ölçeğin, 12 maddeden oluşan 1. faktörü olumlu ilişki boyutu, 11 maddeden oluşan 2.faktörü çatışma boyutu ve 7 maddeden oluşan 3. faktörü bağlanma boyutu olarak adlandırılmıştır. Ölçeğin iç tutarlılığının belirlenmesinde Cronbach Alpha katsayısı hesaplanmıştır. Alt boyutların iç tutarlılık katsayıları sırasıyla olumlu ilişki boyutunda .72, çatışma boyutunda .74 ve bağlanma boyutunda .53 olduğu görülmüştür. Çatışma alt boyutu ters kodlanan maddelerden oluşmaktadır. 30 maddelik çocuk ebeveyn ilişki ölçeğinin güvenilirlik katsayısı ise .77 olarak bulunmuştur. Araştırma sonucunda, Çocuk-Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin geçerli ve güvenilir bir ölçme aracı olduğu saptanmıştır (Özkan, 2014).

Uygulama

Veri toplama sürecinde öncelikle, 2015-2016 eğitim-öğretim yılının ikinci yarısında Milli Eğitim Bakanlığından Ankara ili merkez ilçelerine bağlı farklı sosyoekonomik düzeyleri yansıtan ilköğretim bünyesindeki anasınıfla-

rının ve bağımsız anaokullarının bilgilerine ulaşarak, Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin geçerlik ve güvenilirlik çalışmasının yapılabilmesi için gerekli izinler alınmıştır. Araştırma yapılacak okulların yöneticileri ve öğretmenlerine araştırma hakkında bilgi verilmiş ve öğretmenlerden formları babalara iletmeleri istenmiştir. Bu kapsamda 24 okul öncesi eğitim kurumuna toplam 680 form dağıtılmıştır. Babalar tarafından evde doldurularak geri gönderilen formlardan, eksik ya da hatalı olanlar analiz dışı bırakılmış ve 300 form üzerinden analizler gerçekleştirilmiştir.

BULGULAR

Ölçeğin Geçerliliğine İlişkin Bulgular

Geçerlik, testin bireyin ölçülmek istenen özelliğini ne derece doğru ölçtüğüyle ilgili bir kavramdır. Geçerlik teknikleri için değişik sınıflamalardan bahsedilebilir. Bu sınıflandırma içinde; kapsam geçerliği, ölçüt- bağımlı geçerlik ve yapı geçerliği daha çok tercih edilmektedir (Büyüköztürk, 2011). Bu amaçla araştırmada ölçeğin geçerliğinin belirlenmesinde kapsam geçerliği ve yapı geçerliğini sağlamak amacıyla doğrulayıcı faktör analizi uygulanmıştır. Doğrulayıcı faktör analizi ile Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin geçerliliğini kanıtlamak için orijinal ölçekte belirlenen faktörlerin, yeni uyarlamada geçerliği test edilmiştir (Özdamar, 2010).

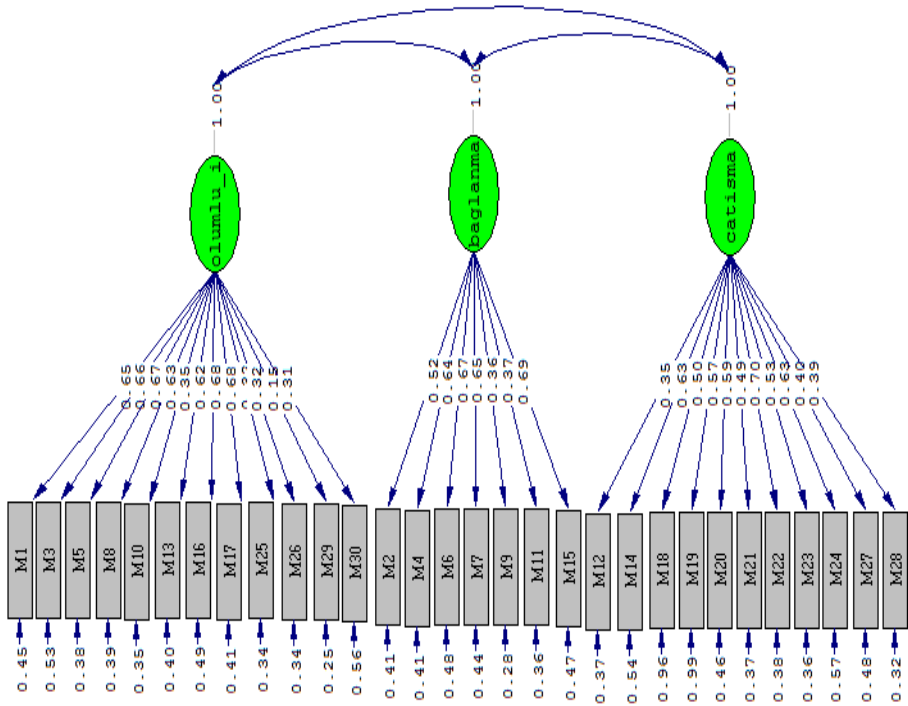
Testi oluşturan maddelerin, ölçülmek istenen davranışı ölçmede nicelik ve nitelik olarak yeterli olup olmadığının göstergesi olan kapsam geçerliğini test etmede kullanılan mantıksal yollardan biri, uzman görüşüne başvurmadır (Büyüköztürk, 2011). Bu nedenle Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'ne ait kapsam geçerliğinin belirlenmesi amacıyla uzman görüşleri alınmıştır. Toplam 9 uzmandan gelen görüşlerin değerlendirilmesinde, her bir maddeye ait kapsam geçerliği oranı (KGO) hesaplanmıştır. Ardından, hesaplanan KGO'ların ortalaması alınarak kapsam geçerliği indeksi (KGI) belirlenmiştir. Bu indeks her bir madde için uzmanların o maddeyi gerekli görüp görmediklerinin belirlenmesinde kullanılmaktadır (Yurdugül, 2005). Bu değer, maddelerin uygunluk düzeyi için hesaplanmıştır. Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeğindeki 30 maddenin de uzmanlar tarafından gerekli öneri ve düzenlemelerle ölçekte kalması yönünde karar verilmiştir. Ölçekte bulunan 30 madde için de KGO değeri 1 olarak elde edilmiştir. Uzman sayısı 9 olması sebebiyle 0,75' den büyük olan KGO değerine sahip maddelerin kapsam geçerliğinin sağlandığı sonucuna varılmıştır (Yurdugül, 2005). Ölçeğin pilot uygulaması 30 babayla gerçekleştirilmiş ve uygulama sonucunda ölçeğin maddelerinin anlaşılır olduğu ve ifadelerde herhangi bir problem olmadığı görülmüştür.

Yapı geçerliğinde, Özkan (2014) tarafından gerçekleştirilen faktör analizinden elde edilen sonuçlara ilişkin, ölçeğin 3 faktör ve toplam 30 maddelik yapısının doğrulanıp doğrulanmadığını değerlendirmek amacıyla birinci düzey doğrulayıcı faktör analizi (DFA) uygulanmıştır. Doğrulayıcı faktör

analizi (DFA), pek çok gözlenebilir değişkenin oluşturduğu faktörlerden (gizil değişkenlerden) oluşan faktöriyel bir modelin gerçek verilerle ne derece uyum gösterdiğini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. İncelenecek model, deneysel bir çalışmanın verileri kullanılarak belirlenmiş ya da belirli bir kurama dayandırılarak kurgulanmış bir yapıyı tanımlayabilir (Sümer, 2000). Uygulanan ilk DFA’da istatistiksel olarak anlamlı olmayan t değerine sahip maddeler incelenmiştir. Path Diyagramı Şekil 1’de belirtilmiştir. Yapılan incelemede anlamlı olmayan hiçbir t değerine rastlanmadığı için tüm faktörler ve maddeler ölçekteki yerlerini korumuştur.

Uyum indeksleri $\chi^2=1279.92$, $X^2/sd= 3.99$, RMSEA= 0.078, CFI=0.92, NNFI=0.91, NFI=0.90 ve IFI=0.92 olarak bulunmuştur. Ölçeğin faktöriyel yapısını gösteren modelin gözlenen değişkenleriyle faktörleri arasındaki ilişkiyi gösteren katsayılar incelendiğinde, tüm katsayıların yüksek düzeyde olduğu sonucuna varılmıştır. DFA ile hesaplanan uyum istatistikleri dikkate alındığında, ölçeğin daha önce belirlenen 3 faktörlü yapısının toplanan verilerle genel olarak uyum sağladığına karar verilmiştir.

Şekil 1. Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeğine İlişkin Path Diagramı

Maddelere ait regresyon değerleri ve t değerlerine Tablo 2’de yer verilmiştir.

Tablo 2. DFA'ya ilişkin regresyon ve t değerleri

Maddeler	Regresyon değerleri	t değerleri	Maddeler	Regresyon değerleri	t değerleri
M1	0,65	13,66	M7	0,65	13,75
M3	0,66	12,97	M9	0,36	10,44
M5	0,67	14,65	M11	0,37	9,65
M8	0,63	14,04	M15	0,69	14,02
M10	0,35	9,18	M12	0,35	8,89
M13	0,62	13,65	M14	0,63	12,18
M16	0,68	13,51	M18	0,50	7,91
M17	0,68	14,45	M19	0,57	8,74
M25	0,33	8,52	M20	0,59	12,24
M26	0,32	8,61	M21	0,49	11,59
M29	0,15	4,96	M22	0,70	14,80
M30	0,31	6,66	M23	0,53	12,40
M2	0,52	11,89	M24	0,63	12,00
M4	0,64	13,87	M27	0,40	8,79
M6	0,67	13,57	M28	0,39	10,23

Tablo 2 incelendiğinde, elde edilen regresyon katsayılarının ve t değerlerinin anlamlı olduğu ($t > 1,92$) ve modelin doğrulandığı belirlenmiştir.

Ölçeğin Güvenirliğine İlişkin Bulgular

Bireylerin test maddelerine verdikleri yanıtlar arasındaki tutarlılık olarak tanımlanan güvenirliliğin (Büyüköztürk, 2011) belirlenmesinde iç tutarlılık katsayısı olan Cronbach alfa hesaplanmıştır. Olumlu ilişki alt boyutunun alfa değeri .90; çatışma alt boyutunun alfa değeri .87 ve bağlanma alt boyutunun alfa değeri .84 olarak belirlenmiştir. Tezbaşaran (1997), likert tipi bir ölçekte yeterli sayılabilecek bir güvenilirlik katsayısının olabildiğince 1'e yakın olması gerektiğini ifade etmektedir. Bu sonuçlara göre boyutun güvenirliliğinin yüksek düzeyde olduğu söylenebilmektedir.

Ölçeğin test-tekrar test güvenirliliğinin belirlenmesi için örnekleme yer alan babalara ek olarak 50 babayla ilk uygulamadan üç hafta sonra tekrar uygulama yapılmıştır. Ölçeğin test-tekrar test güvenirliliği analizi sonucunda olumlu ilişki alt boyutu korelasyon katsayısı .87, çatışma alt boyutu .93 ve bağlanma alt boyutu korelasyon katsayısı .80 olarak bulunmuştur. Buna göre, Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin iki uygulama arasındaki tutarlılık açısından güvenilir olduğunu ortaya koymuştur.

TARTIŞMA, SONUÇ ve ÖNERİLER

Araştırmada, okul öncesi dönemde çocuğu olan babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmek üzere Pianta (1992) tarafından geliştirilen ve Özkan (2014) tarafından anne babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışması yapılan Çocuk Ebeveyn İlişki Ölçeği'nin (ÇEİÖ) (Child Parent Relationship Scale) 48-72 aylık çocuğu olan babalar için geçerlik ve güvenilirlik çalışması yapılmıştır. ÇEİÖ'nin kapsam geçerliğinin belirlenmesinde 9 uzmandan görüş alınmış ve ölçekte yer alan 30 maddenin de uzmanlar tarafından gerekli öneri ve düzenlemelerle ölçekte kalması yönünde karar verilmiştir. 30 babayla gerçekleştirilen pilot uygulama sırasında da ölçekteki maddelerin anlaşılır olduğu görülmüştür. Uzman görüşleri alınarak kapsam geçerliği sağlanan ölçekle yapılan uygulamalar sonucunda toplam 300 babadan veri toplanmış ve ölçeğin 3 faktör ve toplam 30 maddelik yapısının doğrulanıp doğrulanmadığını değerlendirmek amacıyla doğrulayıcı faktör analizi uygulanmıştır. Yapılan analizler sonucunda ölçeğin 30 madde ve 3 faktörlü yapısının toplanan verilerle genel olarak uyum sağladığı belirlenmiş ve bu sonucun Özkan (2014) tarafından elde edilen sonuçlarla örtüştüğünü ortaya koymuştur. Ayrıca Akgün ve Yeşilyaprak (2010) tarafından anneler için uyarlanan ölçekte ise, maddelerin iki alt boyutta toplandığı ve ölçeğin toplam 24 maddeden oluştuğu sonucuna ulaşılmıştır.

Ölçeğin güvenilirliğinin belirlenmesinde iç tutarlılık katsayısı olan Cronbach alfa (α) hesaplanmış ve olumlu ilişki alt boyutu alfa değerinin .90; çatışma alt boyutu alfa değerinin .87 ve bağlanma alt boyutu alfa değerinin .84 olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Güvenirlik katsayısı 0.70 ve üzerinde olan testler, test puanlarının güvenilirliği açısından yeterli görülmektedir (Büyüköztürk, 2011). Bu sonuçlara göre ölçeğin güvenilirliğinin yüksek düzeyde olduğu ve ÇEİÖ'nin babaların çocuklarıyla ilişkilerini değerlendirmek için güvenilir bir ölçek olduğu söylenebilmektedir. Ayrıca ölçeğin test-tekrar test güvenilirliği analizi sonucunda olumlu ilişki alt boyutu korelasyon katsayısı .87, çatışma alt boyutu .93 ve bağlanma alt boyutu korelasyon katsayısı .80 olarak bulunmuştur. Buna göre, ÇEİÖ'nin iki uygulama arasındaki tutarlılık açısından güvenilir olduğunu ortaya koymuştur.

Araştırma sonuçları göz önünde bulundurulduğunda, ÇEİÖ'nin Türkiye'deki babaların çocuklarıyla ilişkilerinin değerlendirilmesinde geçerli ve güvenilir bir araç olduğu söylenebilmektedir. Daha sonraki araştırmalarda, ÇEİÖ kullanılarak 48-72 aylık çocukların babalarıyla ilişkileri değerlendirilebilir, yapılacak araştırmaların sonuçlarına göre babaların çocuklarıyla ilişkilerinin geliştirecek ve güçlendirecek eğitim programları hazırlanabilir aynı zamanda eğitim programının etkililiği de değerlendirilebilir. Ayrıca babaların çocuklarıyla ilişkilerini etkileyebilecek farklı değişkenlerin de, ÇEİÖ kullanılarak incelenmesi önerilmektedir.

KAYNAKLAR

- Ahmeduzzaman, M. & Roopnarine, J.L. (1992). Sociodemographic Factors, Functioning Style, Social Support, and Fathers' Involvement with Preschoolers in African-American Families. *Journal of Marriage and Family*, 54 (3), 699-707.
- Akgün, E., ve Yeşilyaprak, B. (2010). Çocuk Anababa İlişki Ölçeği Türkçe Formunun Geçerlik ve Güvenirlik Çalışması. *Balikesir University Journal of Social Sciences Institute*, S. 13(24), s. 44-53.
- Aldous, J., & Mulligan, G. M. (2002). Fathers' Child Care and Children's Behavior Problems: A Longitudinal Study. *Journal of Family Issues*, S. 23(5), s. 624-647.
- Amato, P.R. (1989). Who Cares for Children in Public Places? Naturalistic Observation of Male and Female Caretakers. *Journal of Marriage and Family*, 51 (4), 981-990.
- Amato, P. R. (1994). Father-Child Relations, Mother-Child Relations, and Offspring Psychological Well-Being in Early Adulthood. *Journal of Marriage and the Family*, 56 (4), 1031-1042.
- Antonucci, T., Akiyama, H., Takahashi, K. (2004). Attachment and Close Relationships Across The Life Span. *Attachment & Human Development*, 6(4), 353-370.
- Ball, R. E., & Robbins, L. (1986). Black Husbands Satisfaction with Their Family Life. *Journal of Marriage and the Family*, 48 (4), 849-855.
- Barber, B. K., Stolz, H. E., & Olsen, J. A. (2005). "Parental Support, Psychological Control, and Behavioral Control: Assessing Relevance Across Time, Method, and Culture", *Monographs of the Society for Research in Child Development*, 70 (4), 1-147.
- Barnett, R.C., & Baruch, G. K. (1987). Determinants of Fathers' Participation in Family Work, *Journal of Marriage and Family*, 49 (1), 29-40.
- Barnett, R.C., Marshall, N. L., & Pleck, J. H. (1992). Men's Multiple Roles and Their Relationship to Men's Psychological Distress" *Journal of Marriage and Family*, 54 (2), 358-367.
- Biller, H. B. (1993). *Fathers and Families: Paternal Factors in Child Development*, Auburn House: Westport, CT.
- Büyüköztürk, Ş. (2011). *Sosyal Bilimler İçin Veri Analizi El Kitabı*, Pegem Akademi: Ankara.
- Cabrera, N., Tamis Lemonda, C. S., Bradley, R. H., Hofferth, S., & Lamb, M. E. (2000). Fatherhood in the Twenty-First Century. *Child Development*, 71(1), 127-136.
- Carlson, M. J., Vanorman, A. G., & Turner, K. J. (2016). Fathers' Investments of Money and Time Across Residential Contexts", *Journal of Marriage and Family*, 1-14.
- Chang, J.J., Halpern, C.T. & Kaufman, J.S. (2007). Maternal Depressive Symptoms, Father's Involvement, and The Trajectories of Child Problem Behaviors in a US National Sample. *Archives of Pediatrics & Adolescent Medicine*, 161(7), 697-703.
- Christansen, S. L., & Palkovitz, R. (2001). Why the "Good Provider" Role Still Matters Providing as a Form of Paternal Involvement. *Journal of Family Issues*, 22(1), 84-106.

Cummings, E. M., Merrilees, C. E., & George, M. W. (2010). "Fathers, Marriages, and Families", M. E. Lamb (Ed.), *The Role of The Father in Child Development* içinde, 154-177, John Wiley & Sons: New Jersey.

Drape, J. (2003). Men's Passage to Fatherhood: An Analysis of the Contemporary Relevance of Transition Theory. *Nursing Inquiry*, 10(1), 66-78.

Evans, C. (1997). *Düşük Sosyo-Ekonomik Örnekleme Türk Babaların Rollerine Yönelik Tutumları ve Katılımları*. (Yüksek Lisans Tezi). Boğaziçi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, İstanbul.

Flouri, E., & Buchanan, A. (2003). What Predicts Fathers' Involvement with Their Children? A Prospective Study of Intact Families. *British Journal of Developmental Psychology*, 21 (1), 81-98.

Flouri, E., & Buchanan, A. (2004). "Early Father's and Mother's Involvement and Child's Later Educational Outcomes", *British Journal of Educational Psychology*, 74(2), 141-153.

Flouri, E. (2008). "Fathering and Adolescents' Psychological Adjustment: The Role of Fathers' Involvement, Residence and Biology Status", *Child: Care, Health And Development*, 34(2), 152-161.

Fogarty, K., & Evans, G. D. (2009). The Hidden Benefits Of Being An Involved Father. *Department Of Family, Youth and Community Sciences, Florida Cooperative Extension Service, Institute Of Food and Agricultural Sciences, University Of Florida*.

Harper, S. E., & Fine, M. A. (2006). The Effects of Involved Nonresidential Fathers' Distress, Parenting Behaviors, Inter-Parental Conflict, and The Quality of Father-Child Relationships on Children's Well-Being. *Fathering*, 4(3), 286-311.

Harris, K.M., & Morgan, S.P. (1991). Fathers, Sons, and Daughters: Differential Paternal Involvement in Parenting. *Journal of Marriage and Family*, 53 (3), 531-544.

Ishii Kuntz, M., Makino, K., Kato, K., Tsuchiya, M. (2004). Japanese Fathers of Preschoolers and Their Involvement in Child Care. *Journal of Marriage and Family*, 66 (3), 779-791.

Kuruçırak, Ş. (2010). *4-12 Aylık Bebeği Olan Babaların, Babalık Rolü Algısı İle Bebek Bakımına Katılımı Arasındaki İlişki*. (Yüksek Lisans Tezi). Akdeniz Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Antalya.

Kuzucu, Y. (1999). *Babalarıyla Çatışma Düzeyi Yüksek ve Düşük Olan Ergenlerin ve Babalarının Babalık Rolüne İlişkin Algılarının Karşılaştırılması*. (Yüksek Lisans Tezi). Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.

Lamb, M. E. (2000). The history of Research on Father Involvement: An Overview. *Marriage & Family Review*, 29(2-3), 23-42.

Mallers, M. H., Charles, S. T., Neupert, S. D., & Almeida, D. M. (2010). Perceptions of Childhood Relationships with Mother and Father: Daily Emotional and Stressor Experiences in Adulthood. *Developmental Psychology*, 46(6), 1651-1661.

Marsiglio, W., Day, R. D., Lamb, M. E. (2000). Exploring Fatherhood Diversity: Implications for Conceptualizing Father Involvement. *Marriage & Family Review*, 29(4), 269-293.

Mcbride, B. A., Schoppe Sullivan, S. J., Ho, M. H. (2005). The Mediating Role of Fathers' School Involvement on Student Achievement. *Journal of Applied Developmental Psychology*, 26(2), 201-216.

Öner, B. Ve Yılmaz, S. (2001). Anne ve Baba Gözüyle Çocuk Eğitimi Bir Sosyal Temsil Ön Çalışması. *Kriz Dergisi*, 9 (1), 39-46.

Özdamar, K. (2010). *Paket Programlar İle İstatistiksel Veri Analizi*. Eskişehir: Kaan Kitabevi.

Özkan, T. (2014). *Çocuğu Okul Öncesi Eğitim Kurumuna Devam Eden Babalara Uygulanan Baba Katılım Programının Baba Çocuk İlişkisi Üzerine Etkisi*. (Yüksek lisans Tezi). Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.

Özyürek, A., ve Tezel Şahin, F. (2015). “Anne-Çocuk İlişkisinin Ve Baba Tutumlarının Çocukların Ahlaki Ve Sosyal Kural Anlayışları Üzerine Etkisi. *Eğitim ve Bilim*, 40(177), 161-174.

Palkovitz, R. (2002). “Involved Fathering and Child Development: Advancing our Understanding of Good Fathering”, C.S. Tamis-LeMonda & N. Cabrera (Eds.), *Handbook of Father Involvement: Multidisciplinary Perspectives* içinde, 119–140, Lawrence Erlbaum: Mahwah, NJ.

Paquette, D. (2004). Theorizing the Father-Child Relationship: Mechanisms and Developmental Outcomes. *Human Development*, 47(4), 193-219.

Pianta, R. C. (1992). “Child Parent Relationship Scale”, *Unpublished measure, University of Virginia*.

Poyraz, M. (2007). *Babaların Babalık Rolünü Algılamalarıyla Kendi Ebeveynlerinin Tutumları Arasındaki İlişkinin İncelenmesi*. (Yüksek lisans Tezi). Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.

Sarkadı, A., Kristiansson, R., Oberklaid, F., Bremberg, S. (2008). Fathers' Involvement and Children's Developmental Outcomes: A Systematic Review of Longitudinal Studies. *Acta Paediatrica*, 97(2), 153-158.

Sımsıkı, H. Ve Şendil, G. (2014). Baba Katılım Ölçeğinin (BAKÖ) Geliştirilmesi. *Elektronik Sosyal Bilimler Dergisi*, 13 (49), 104-123.

Sümer, N. (2000). Yapısal Eşitlik Modelleri: Temel Kavramlar ve Örnek Uygulamalar. *Türk Psikoloji Yazıları*, 3 (6), 49-74.

Şahin, H., Demiriz, S. (2014). Beş Altı Yaşında Çocuğu Olan Babaların, Babalık Rolünü Algılamaları ile Aile Katılım Çalışmalarını Gerçekleştirmeleri Arasındaki İlişkinin İncelenmesi. *Türkiye Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 18 (1), 273-294.

Tezbaşaran, A. (1997). *Likert Tipi Ölçek Geliştirme Kılavuzu* (İkinci baskı), Ankara: Türk Psikologlar Derneği Yayını.

Ünlü, Ş. (2010). “*Babamın Çocuğu, Çocuğumun Babası Olmak: 0-8 Yaş Aralığında Çocuğu Olan Babaların Ve Onların Kendi Babalarının Çocuk Bakımına Katılım Paternlerinin İncelenmesi*”.(Yüksek Lisans Tezi). Orta Doğu Teknik Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Ankara.

Ünüvar, P. (2008). *Babaların 3-6 Yaş Grubu Çocuklarıyla Geçirdikleri Zamanın Niteliğini Belirleme ve Geliştirme*. (Doktora Tezi). Selçuk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Konya.

Yurdugül, H. (2005). “*Ölçek Geliştirme Çalışmalarında Kapsam Geçerliği için Kapsam Geçerlik İndekslerinin Kullanılması*”, XIV. Ulusal Eğitim Bilimleri Kongresi, Pamukkale Üniversitesi, 28-30 Eylül, Denizli.

Extended Abstract

The basis of family, the smallest structure of society, is made of the relationship between parent and child. It is supposed that father did not focus on the place and importance of the child in the life particularly before the 1970s. The communication children made with their mothers were in the forefront, the contribution of fathers to the development of children was not as significant as that of the mothers and the father-child relationship at this period had a very little effect on child development. However, the fact that lately women get a start in business more, the change in their gender roles and attitudes brought about that a father focuses more on the importance of the life of his child. In this sense, it is known that the roles of fathers on the family life have changed to a great extent; a great many fathers have started to take responsibility on their children and they have more involvement in their lives. Because of the fact that the forms of relations of the fathers are different from those of the mothers, mothers have a relatively different effect on the children. Fathers encourage their children to be independent, take risks, and behave competitively in general sense. In assisting their children to solve problems they encounter, fathers have a significant factor in having their children attain value based behaviours. It is known that their rendering love and support while growing their children, providing them with comfort is clearly a benefit on the children and also, their being a role model for their children has an impact on the behaviours of their children towards adults and peers in outdoor environments. Father-child relationship affects the child's development from childhood up to the adulthood. It is pointed out that the children of the fathers having an active role in their lives exhibit fewer problematic behaviours than other children, the father child relationship decreases problematic behaviours and hyperactivity and it affects the social skills of children and school success as well as their cognitive and emotional developments, their social competence, moral developments, self- esteem feelings positively. Longitudinal studies point out that father-child relationship has positive outcomes in social, behavioural and psychological senses. Even though there has been more emphasis on the relations of fathers with their children, it is true that there are fewer studies with regard to fathers compared to mothers. In this context, making a scale tool that could evaluate the relations of fathers with their children attain to the field of early childhood in Turkey, evaluating the relations of fathers with their children through an assessment tool, giving a support to both fathers and their children in these assessments are thought to have an importance in terms of improving their relationship. For that reason, it was aimed in the current research to carry out the validity and reliability study of Child Parent Relationship Scale (CPRS) that was developed by Pianta (1992) to evaluate the relationship of fathers with their child/children in preschool period, and of which the validity and reliability study for parents which was conducted by Özkan (2014) for fathers having a child at the age of 48-72 months old. Depending on this purpose, content validity, confirmatory factor analysis, test and retest validity and internal consistency coefficient were calculated. The sampling of the study was made up of 300 fathers at different socio-economic levels and having a child at the age of 48 – 72 months attending 24 preschool education institutions, 16 kindergartens acting under a primary school, and 8 independent kindergartens chosen randomly, in the central city of Ankara. As a data collection instrument, General Information Form and Child Parent Relationship Scale (CPRS) that was developed by Pianta (1992) and of which validity and reliability study was made by

Özkan (2014) were used. In the analysis of the data, confirmatory factor analysis, test-retest reliability and internal consistency coefficient (Cronbach Alpha) were calculated. Nine experts were asked for their opinion to determine the content validity and it was decided for 30 items in the scale to stay in the scale with necessary recommendations and arrangements. The pilot application of the scale was carried out with 30 fathers and it was found out at the end of the application that the items of the scale were clear and there was no problem with the expressions. With the data obtained as a result of the applications made with the scale having a content validity, confirmatory factor analysis was made. At the end of the analyses carried out, it was found out that the structure of the scale with 30 items and 3 factors was compliant with the data collected. In determining the reliability defined as consistency between the replies given by the individuals to the items of the test, internal consistency coefficient Cronbach Alpha was calculated. It was found out that internal consistency coefficient positive relation sub-dimension was .90, conflict sub-dimension was .87, and attachment sub-dimension was .84. In order to determine test-retest reliability of the scale, in addition to the fathers included in the sampling, 50 more father were handed an application three weeks after the first application. At the end of the test-retest reliability analysis of the scale, positive relation sub-scale correlation coefficient was found as .87, conflict sub-dimension was found .93, and attachment sub-dimension was found .80. The results of the study showed that Child Parent Relationship Scale was a valid and reliable tool in evaluating the relations of fathers with their children. At the following stages, the relationships of children at the age of 48-72 months with their fathers could be evaluated using Child Parent Relationship Scale, some educational programs could be prepared in order to develop and improve the relations of fathers with their children depending on the studies to be carried out, and also the efficiency of the education program could be evaluated. In addition, it is recommended to investigate different variables likely to influence the relations of fathers with their children using Child Parent Relation Scale.